

Ignace Cornelissen

‘Je ziet dat je uiteindelijk toch een goochelaar geworden bent’

Ignace Cornelissen is artistiek leider en regisseur/auteur van Het Gevolg, een kindertheatergezelschap gevestigd in Turnhout. Sinds twee seizoenen heeft hij zijn actieradius vergroot: hij regisseerde voor het Zuidpooltheater twee produkties, Koning Oedipus en Meneer Jean. Een regisseur die kan bekoren.

Etcetera: Met Het Gevolg werk je sinds 1983. Je maakte er toen Oorlog, een stuk waarin o.m. getoond wordt hoe privé-gedrag steeds bredere politieke consequenties heeft. Hoe is die produktie tot stand gekomen?

Cornelissen: Oorlog was een bewerking van *Wat kost het ijzer* van Brecht. Dat was nog binnen de eerste structuur van Het Gevolg. Die was ontstaan als een project voor werklozen, huisvrouwen enz. De Warande wilde voor deze mensen het activiteitsaanbod uitbreiden met een theaterwerking. Daarvoor werd dan een professioneel kader opgezet. Ik was net afgestudeerd van het Conservatorium in Brussel toen Erik Anthonis me daarvoor vroeg. Wij hebben dat één jaar gedaan. De standaard die ik wou halen bij een gezelschap was uiteindelijk niet te

realiseren met die mensen, die deze theateractiviteit toch eerder als een zinvol tijdverdrijf zagen. We hebben toen besloten om volledig professioneel te gaan en daaruit is Het Gevolg, zoals het nu bestaat, ontstaan. Samen met mij zijn toen Piet Slangen als componist en Johan De Feyter als dramaturg meegegaan. Dirk Vanhoute is daar in een latere fase bijgekomen.

Etcetera: Welke publieksgroep had Het Gevolg toen voor ogen?

Cornelissen: Met de professionele structuur van Het Gevolg is heel bewust gekozen om kindertheater te gaan maken. Dat had met een aantal factoren te maken. In de eerste plaats met de malaise die er toen (en nu weer) in het Vlaamse kindertheater heerste: er was een te beperkt aanbod kwalitatief goed kindertheater.

Een tweede reden was dat ik in die tijd een aantal kindertheatervoorstellingen uit Nederland zag zoals Ka-theater, Maccus e.d. Deze groepen hadden een heel mooi organisatie-model opgebouwd: rond eenzelfde thema speelden ze overdag voor kinderen en 's avonds voor volwassenen. Dat sprak me toen erg aan. Ook de kleinschaligheid ervan. Dat was op dat moment hier niet zo bekend.

Een andere reden was dat ik toen voelde dat er voor mij geen plaats was in het avondtheater. Toen ik besloot om toneelschool te gaan doen, heb ik heel bewust gekozen om te gaan registreren. Ik heb een jaar HRITCS gedaan maar ik ben daarmee gestopt omdat ik vond dat het te veraf stond van de theaterpraktijk. Dan ben ik met het regisseren in mijn achterhoofd de acteursopleiding gaan volgen aan het Conservatorium in Brussel. Toen ik daar afgestudeerd was, voelde ik dat het theater heel weinig perspectieven voor mij bood. Ik wilde aan de ene kant niets te maken hebben met het traditionele theater wat ik in de grote gezelschappen aantrof. En aan de andere kant was er b.v. het werk van Jan Decorte, maar zijn theater vond ik op dat moment te intellectueel. Kindertheater was een veld waartoe ik mij wel aangetrokken voelde.

Publieksvriendelijk

Etcetera: Bij Het Gevolg heb je dan vanaf 1984 een hele serie produkties geregisseerd. Had je meteen een bepaald soort kindertheater voor ogen dat je wilde maken?

Cornelissen: Ik had niet meteen een bepaalde stijl of zo voor ogen. Maar ik wilde wel kindertheater maken op een manier die mij als volwassen persoon voldoening gaf. Het moest een soort van theater zijn dat ook mezelf als volwassene kon bekoren. Die norm moest meteen vrij hoog liggen. Maar we hebben daarin wel een hele weg afgelegd.

Voor mezelf splits ik het werk van Het Gevolg op in drie periodes. Eerst de groeiperiode in De Warande en de eerste jaren dat we zelfstandig werkten, met kleine projectsubsidies. Dat was een periode waarin het nog niet duidelijk was in welke richting het werk ging evolveren.

De tweede periode was die met produkties zoals *De Auto*, *Het Museum* en *Het Bijzondere Leven Van Hillel Jans*. Ik wou toen heel duidelijk maken dat Het Gevolg een gezelschap was met een echte bestaansreden en een gezonde structuur. De produkties waren toen misschien ietwat opportunistisch opgezet: heel kleinschalig met één acteur en de mogelijkheid om hele lange reeksen te spelen, inspelend op een vraag die er op dat moment was.

Het heeft ook te maken met het feit dat ik altijd een publieksvriendelijk regisseur ben geweest. Ik heb altijd dingen willen maken voor een groot publiek. Dat vind ik heel prettig.

Tegelijk realiseer ik mij dat dit een heel gevaarlijk mechanisme is, namelijk dat je als regisseur erg onderhevig bent aan publieke be-

Ignace Cornelissen / Keon

